

СДРУЖЕНИЕ

ПОТОМЦИ НА БЕЖАНЦИ И ПРЕСЕЛНИЦИ ОТ ТЕРИТОРИЯТА НА РС МАКЕДОНИЯ
И ПРИЯТЕЛИ

ул. „Княз Александър I“ № 16, вх. Б, ап. 2, София 1000, България

OFFICE@POTOMCI.ORG

+359 878 651 865; +359 888 811 153

ДО ВРЕМЕННИЯ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
СЕНАТА НА САЩ ПАТИ МЪРИ

ДО ВИЦЕПРЕЗИДЕНТА НА СЕНАТА НА
САЩ КАМАЛА ХАРИС

ДО СЕНАТОР МАЙК БРАУН, ВНОСИТЕЛ НА
ПРОЕКТ НА РЕЗОЛЮЦИЯ S.RES.311

ДО ПОСОЛСТВОТО НА САЩ В СОФИЯ

КОПИЕ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НС,
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И
СРЕДСТВАТА ЗА МАСОВА ИНФОРМАЦИЯ

Относно: Неточности за миналото на географския регион Македония във внесен в Конгреса на САЩ проект на резолюция S.Res.311, с което се застрашават добрите партньорски отношения между САЩ и България.

УВАЖАЕМА Г-ЖО МЪРИ,
УВАЖАЕМА Г-ЖО ХАРИС,
УВАЖАЕМИ Г-Н БРАУН,

На 26.07.2023 г. в Конгреса на САЩ е внесен от сенатор Майк Браун проект на резолюция S.Res.311, предлагаща септември 2023 г. да бъде обявен за „месец на македонско-американското наследство“ и честване на езика, историята и културата на македонските американци и техния невероятен принос към Съединените щати.

Подобна инициатива се предприема за трети път, защото на 22 октомври 2021 г. и 13 септември 2022 г. бяха внесени проекти на резолюция H. RES. 741 и S. RES. 758, които бяха отхвърлени съответно от Камарата на представителите и Сената на САЩ заради

съдържащите се в тях фалшификации и манипулации, свързани с миналото на географския регион Македония.

Сегашният вариант е много по-кратък от предишните и е изчистен от редица неверни твърдения. Въпреки това и в този си вид продължава да съдържа напълно доказуеми лъжи и е пример за поредната кражба от чуждо социо-културно наследство. В проект на резолюция S.Res.311 отново се твърди, че „от 80-те години на XIX в. десетки хиляди македонци имигрират в Съединените щати в търсене на граждански свободи, човешки права, религиозна свобода, икономически възможности и сигурност в отговор на Илинденското въстание от 1903 г. срещу Османската империя, Балканските войни от 1912-1913 г., Първата и Втората световна война, Гражданската война в Гърция от 1946 до 1949 г. и комунистическата политика на Югославия“. По този начин се посяга не само към социо-културното наследство на България, но и на Гърция. В същото време, привидно критикувайки „комунистическа Югославия“, се подкрепят именно разработените от нея и Москва пропагандни тези за някакво многовековно съществуване на етнически македонци и македонски език – твърдения, които не съответстват на обективните факти.

Нашето сдружение е създадено от лица, произлизащи от групата на над 400 хил. български граждани, потомци на бежанци или преселници от територията на днешна Република Северна Македония, които от своя страна са част от около 1,3 млн. български граждани, които сами декларират своя произход от географската област Македония. Като заинтересована организация, изразяваща пряко интересите на част от населението с произход от днешна Северна Македония, бихме желали да Ви обърнем внимание, че през посочения период след 80-те години на XIX в. не е било възможно в САЩ да има етнически македонци, тъй като съществуването на такива не е регистрирано в самата географската област Македония. Съгласно данните от последното преброяване в Османската империя през 1906 г., което е официално, тъй като тази държава над 500 години владее Македония, общият брой на българите в нея е 762 754 души. По същото време българите са представлявали мнозинството от населението в по-голямата част от територията, която днес влиза в състава на Северна Македония. До 1912 г., до когато Османската империя владее географската област Македония, в нея има над 1300 български черкви с 73 български манастира, 7 български владици и 1310 български свещеници, а също така 1370 български училища с 2266 учители. В същото време не е съществувало нито едно „македонско“ училище или църква, не е регистриран нито един етнически македонец. През този период названието „македонци“ не е етнографско, а географско понятие, както например тексасците в САЩ.

Трябва да подчертаем, че посоченото в резолюция S.Res.311 като македонско „Илинденско въстание от 1903 г.“ не обхваща само територията на Македония, но и територията на Одринска Тракия, където никога не е живял нито един „македонец“. Въпросното въстание е вдигнато от една организация – Вътрешната македоно-одринска революционна организация (ВМОРО) и има една цел – въвеждането на обща териториална автономия в Македония и Одринска Тракия. На сегашната територия на Република България въстанието обхваща изцяло днешните Благоевградска, Смолянска и Кърджалийска области и части от Пазарджишка, Пловдивска, Хасковска и Бургаска области. Тяхната обща площ е приблизително колкото територията на днешната Северна

Македония и България има всички основания да бъде основен наследник на делото на някогашната ВМОРО, още повече, че единствено в България нейните идеи останаха неизопачени.

Концепцията за наличие на етнически македонци е разработена в Сърбия през втората половина на XIX в. и има за основна цел да послужи като преходен етап към денационализацията на македонските българи и тяхното постепенно доближаване към Белград. Тази идея обаче започва да набират популярност едва през 30-те години на XX в., когато през 1934 г. в Москва е приета специална резолюция на Коминтерна, с която за първи път в историята се говори за съществуването на отделна македонска нация и македонски език. На практика тези идеи започват да се налагат със сила след 1944 г., когато в Югославия на базата на местните български говори се създава нов писмен македонски език, изписван на модифицирана сръбска азбука с изкуствено вмъкване в него на сърбизми.

Наличните документи показват, че до 1944 г. в имиграционните регистри и при провежданите преброявания на населението на САЩ, мнозинството от родените в Македония са записвани като българи, с майчин език български. Най-старата македонска организация в света, която съществува и днес, е Македонската патриотична организация (МПО), основана във Форт Уейн, САЩ през 1922 година от емигранти, деклариращи се като българи. Техният вестник „Македонска трибуна“ са списва на книжовен български език и отстоява идеята за равни права за всички етнически общности в Македония, като най-многобройна е българската. В Америка организацията създава множество македоно-български църкви, към които функционират и училища с изучаване на книжовен български език.

До 1944 г. носителите на идеята на македонизма са нищожно малцинство главно сред комунистическите среди. Именно от такъв характер са първите македонистки прояви в САЩ. Тъй като по това време македонски език не съществува, техните документи също са написани на книжовен български език. Тяхната дейност е финансирана от съветските, българските и югославските комунисти, поради което на 5 декември 1947 г. министерството на правосъдието на САЩ обявява списък с имената на 90 организации, които американското правителство смята за противодържавни и нелоялни към идеите на свободата и демокрацията. В този списък попада и Македоно-американският народен съюз и издаваният от него в. „Народна воля“, който е първият и единствен по онова време пропагандатор на македонизма. На 28 май 1948 г. списъкът с противодържавните организации, действащи на територията на САЩ, е допълнен с още 32 имена. Това става след специално разследване на ФБР, което установява, че въпросните 122 организации са подпомагали комунистическата диктатура в Източна Европа. По този начин от САЩ са изгонени малцината македонисти, които никога не са писали на „македонски“, а на книжовен български език, поради което не са имали никакъв „невероятен принос към Съединените щати“, а са разрушавали американската демокрация.

Към 1960 г. броят на канадците и американците с произход от географската област Македония е между 50 000 и 75 000 души, като над 90% от този брой се състои от българи. В издадената през 1980 г. „Харвардска енциклопедия на етническите групи в Америка“ четем, че „до Втората световна война почти всички от тях (имигрантите от

Македония в Америка, б.н.) се смятат за българи и се идентифицират като българи или македонски българи. Напоследък, обаче, всичко това започна да се променя. Въпреки това все още около 50 хиляди македонци се идентифицират като българи и македонски българи“.

Първата македонистка организация на американския континент е основана със съдействието на диктатора Й.Б. Тито, ръководещ комунистическа Югославия, едва през 1959 г. в Торонто, като по-късно приема името Обединени македонци. Тя е продукт на българския държавен nihilизъм, налаган чрез натиск от Москва, и югославската пропаганда. По това време от българското дружество „Христо Ботев“ се отцепва малка група, която се обединява с Македонския народен съюз. Връзката с българщината още не е скъсана и затова формално е поставена целта да обединява македonoбългарската емиграция в Канада, но на „прогресивно-демократична основа“ и я включва в борбата на левите сили. Много скоро тази нова организация попада под югославско влияние, а ръководството е подменено от новопристигнали емигранти от Югославия и Гърция. През 1962 г. установява официални връзки с новопровъзгласената и неканонична по онова време Македонска православна църква и с югославски средства се построява първият македонистки храм „Свети Климент Охридски“ в Торонто. По това време членовете на „Обединени македонци“ са малобройни, а дори и през 70-те години броят им не надхвърля 500 души, но след като започват активно да бъдат подкрепяни от Матицата на изселниците от Македония в Скопие, се пристъпва към развиване на широка пропагандна дейност.

Македонското освободително движение след 1944 г. нарече официалната държавна доктрина на Скопие „сърбокомунизъм“. След 1991 г., когато формално бе обявена независимостта на днешна Северна Македония, комунистическият компонент в идеологията започна да отпада, но остана зависимостта към Сърбия. На проведенният референдум бе поставен един двусмислен въпрос, в който за бъдещата държава се предлагаше „правото да стъпи в бъдещ съюз на суверенните държави на Югославия“. В наши дни тази перспектива се изразява в тоталното налагане на идеята Северна Македония да бъде част от сръбския проект „Отворени Балкани“, като с помощта на Китай се изгражда единствено комуникационна инфраструктура на север към Сърбия. В резултат на всичко това днес политическата система в Скопие функционира в условията на все по-нарастваща зависимост и тотален контрол от Сърбия.

Едва ли когато е внесен проектът за резолюция S.Res.311, изнесените тук факти са били взети предвид. Смятаме, че екипът на сенатор Майк Браун е бил подведен от т.н. Обединена македонска диаспора – казионна организация със седалище във Вашингтон, създадена със съдействието на властите в Скопие, които отдавна се стремят да игнорират приноса на македонските българи, имигрирали в Америка преди Втората световна война. Те също попадат в групата на македоно-американците, но техният принос и този на родените в Америка техни потомци, не само не се взима предвид, а се ограбва, като се обявява за небългарски.

Прилагаме два документа на Македонските патриотични организации, които дават информация за протичащите след 1944 г. репресии и политически процеси.

С оглед на изнесените факти апелираме проектът на резолюция S.Res.311 да бъде отхвърлен поради съдържащите се в него фалшификации и манипулации, с които се нанася обида на българския народ и се отваря пътят към дестабилизация на Централните Балкани. Апелираме международната демократична общност да подкрепи демократичните среди в Северна Македония, да се създадат независими от Белград демократични медии, в които да може свободно и без предразсъдъци да се обсъждат въпроси, свързани с миналото, настоящето и бъдещето на Скопие, като се прекъснат наследените от миналото порочни югославски тоталитарни практики и най-накрая да се постигне национално помирение.

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:

(проф. Трендафил Митев)

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:

(доц. Спас Ташев)

СЕКРЕТАР:

(Димитър М. Димитров)

София, 31 август 2023

The Declaration on the Situation in Yugoslavia Presented by the Croatian and Macedonian Liberation Movement to: U Thant, Secretary General of the United Nations in New York, N. Y.

FOR THE RIGHTS AND DEMANDS OF THE CROATIAN AND MACEDONIAN BULGARIANS UNDER THE RULE OF YUGOSLAVIA

March 27, 1969

His Excellency
U THANT
Secretary-General of the United Nations
New York, New York

YOUR EXCELLENCY:

Confident that we are expressing the will of our people, we deem it our duty to submit to the United Nations Organization and its constituent member states, and also before the world public opinion, the following statement:

"It is well known that in Yugoslavia, since its creation after the first World War in 1918, and also, prior to that, when Serbia existed as an independent state, there have existed acute irreconcilable national conflicts.

"The present chief of state in Yugoslavia, the Communist dictator Joseph Broz Tito, does not hesitate to publicly announce that the single-party system in the country, that is, the deprivation of dissent, must be preserved, since this is the only way to guarantee the existence of the state; otherwise, there would immediately appear nationalist parties of the different national groups in the country, and thereby signify the end or eventual downfall of present Yugoslavia. Thus, Tito has vividly described the 'strength and worth' of his artificially created mosaic state which would disintegrate if it were not for its dependence on the harsh police power and certain foreign economic assistance. Foreign powers are helping a brutal Communist tyranny in complete contradiction to the elementary principles of international law, as well as the obligations under the provisions of the U. N. O. charter.

"The national suppression within the borders of today's Yugoslavia is well known ever since 1912, when Serbia occupied the Macedonian province with a predominantly Bulgarian population.

"Many books have been published and many newspapers have carried reports on the frightful acts of the Serbian authorities against the Bulgarian people living in this province.

"The lawlessness committed by the Serbian administrative authorities is amply described by competent foreign observers of cultural nations. We shall mention only the famous 'Report of the Carnegie International Commission of Inquiry into the Causes and Conduct of the Balkan Wars,' published in Washington, D. C., in 1914. Details of Serbian lawlessness are also found in the archives of the diplomatic chancelleries of all Great Powers.

"Long is the list of names of Macedonian Bulgarians that have been either killed or thrown into prison or completely impoverished in the effort to Serbianize them. The schools, the churches and every sign of social and cultural life among the Macedonian Bulgarians were either taken over or destroyed.

"After the first World War by the arbitrary will of the victorious Powers, instead of resurrecting Serbia, there came into being in 1918 the Kingdom of the Serbs, Croats, and Slovenes. Later on the Serbian King Alexander arbitrarily renamed the country with its present name: Yugoslavia.

"But in this state, which is in reality an expansion of Serbia, as far as the Macedonian Bulgarians are concerned, lawlessness and coercion have become the law of the land. Nowhere in Western or Middle Europe (except the Macedonian provinces occupied by Greece in 1912) could one find anything to resemble the oppressive action of the Yugoslav regime.

"In Croatia, which was illegally included in the Yugoslav state in 1918, that is, without the free will of the people, there, too, was inaugurated the reign of lawlessness and harsh police power, and economic plunder.

"For a quarter of a century the tyranny of King Alexander's regime raged over the Croatian people. While after the second World War, as a result of the Yalta agreement, our peoples were deprived of their national rights by the brutal Communist dictatorship. And with no right or delegated authority, there currently speaks in behalf of our people a conspiracy and adventurous group which relies on police power and the single party apparatus.

"Yugoslavia is a typical state that is greatly disliked by the vast majority of its constituencies.

"The Croatian people have never voted for the creation and existence of this state. The Macedonian Bulgarians on the other hand despise her and always curse Yugoslavia. And there is hardly a case among the people of Bosnia and Herzegovina, Montenegro, or the German, the Hungarian, the Romanian or other national minority, to have expressed itself in favor of Yugoslavia.

"Many Western authorities admit and know that this mosaic satrapy state would have been dissolved long ago by the oppressed peoples themselves, if it had not been for the foreign help which she receives.

Favorable for her existence, Yugoslavia has always stood for the principle of non-interference in her internal affairs; and that for very good reasons. She is worried and attempts to conceal officially the fact that the included nationalities are against her. The government of Yugoslavia is fearful of the provisions of the United Nations Charter and the promises of the Atlantic Charter. She trembles by the very idea that the people should be given the right to decide their political destiny and also elect their national representa-

The Declaration on the Situation in Yugoslavia Presented by the Croatian and Macedonian Liberation Movement to: U Thant, Secretary General of the United Nations in New York, N. Y.

tives.

"Since they were included in the borders of Yugoslavia, our people have at numerous times presented reports and memorandums concerning their political situation. Complaints of violations of their Human Rights and demands for rectifications have formerly been sent to the League of Nations in Geneva, and after the second World War to the United Nations in New York; but all of this without any effect.

"The peoples there have fought with every possible means against the imposed political misfortune.

"The national question of our peoples stand above everything else. The only salvation they can visualize is secession from Yugoslavia in which country they were incorporated against their will. It would be desirable that this separation take place by peaceful means. Such a solution would not only be in the interest of Balkan, and even world peace, but also in the harmony with human justice.

"It is the right of the Croatian people to create an independent and sovereign state of their own not only on the principle of self-determination, but also on the basis of the 10-century-old historical state right from which the Croatian people have never renounced themselves.

"Although geographically connected with their brothers in the Bulgarian state, the Macedonian Bulgarians during their nearly seven decades of fighting for liberation have often declared that they would, in the name of Balkan peace and harmony, make sacrifices by accepting the creation of an independent Macedonia organized on the example of Switzerland, with equal civil rights of all nationalities living in the country — Bulgarians, Turks, Greeks, Romanians, Albanians and others.

"Recalling that the Yugoslav Constitution itself provides for self-determination of its peoples, and also stipulates the right to secede — but let anyone speak of secession and he would be exposed to a death penalty.

"The division of Yugoslavia into six republics and two autonomous provinces, even though subjected to the rigid Serbian government in Belgrade, in itself points out that there exists no such a thing as a Yugoslav nation. Conversely, in the Yugoslav state there exist well-established historically, ethnographically and culturally separate nationalities — Croatians, Slovenes, Serbs, Macedonian Bulgarians, and others, with their own national aspirations.

"There should be a cure for the active and open wounds in the body of Europe, as there are still unsolved national questions, among the foremost those of the Croatians and the Macedonian Bulgarians.

"A happy future of the world would be assured only by removing the existing national injustices, since there would always be danger of despair and a resort to means of violence.

"For the cause of justice and Balkan peace, the dissolution of Yugoslavia is indispensable.

"In an eventual unified Europe, our people should figure as members of rightful national independent states rather than be represented by Belgrade, Serbia or some kind of Yugoslavia.

"On this anniversary of the proclamation of the Universal Declaration of Human Rights, in the name of the principle of freedom, equal justice, and the national right of self-determination of nations, we are presenting to the United Nations Organization and of all its member nations, and world public opinion, our demand for a peaceful separation from Yugoslavia of all historical and ethnic territory of the Croatian people (the present republic of Croatia and Bosnia and Herzegovina), and of the Macedonian Bulgarians and the creation of independent and sovereign states of Croatia and Macedonia."

FOR THE CROATIAN LIBERATION MOVEMENT:

DR. STJEPAN HEFER, President

The Central Committee of the Croatian Societies in Europe

DR. ANDRIJA ILIC, Pres.
JOSIP BIOSIC, Secy.

The Central Committee of the United Croats of Canada

OTO NEGOVETIC, Pres.
GOROSLAV MANDIC, Secy.

The Central Committee of the Croatian Societies in South America

ING IVAN ASANCAIC, Pres.
EMIL KLAIC, Secy.

The Central Committee of the Croatian Guardians of Liberty, Inc., in the United States

DR. ANTE BONIFACIC, Pres.
ING. MILAN M. SEGA, Secy.

The Central Council of the Croatian Association in Australia

P. LUKOVIC, Secy.

FOR THE MACEDONIAN LIBERATION MOVEMENT IN SUBJUGATED MACEDONIA

IVAN MIHAILOFF

The Central Committee of the Mac- edonian Patriotic Organization of the United States and Canada

PETER G. ATZEFF, Pres.

CHRIST ANASTASOFF, V-Pres.

BLAGOV MARKOFF, V-Pres.

CLEMENT G. NICOLOFF, Secy.

THEODOR TCHOUKALEFF,

Treasurer

IVAN A. LEBAMOFF, Adviser

DR. A. P. ISAKOV, Adviser

ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА МПО И НА ХЪРВАТСКИТЪ СДРУЖЕНИЯ ПРЕДЪ ОБЕДИНЕНИТЪ НАРОДИ ВЪ НЮ-ЙОРКЪ

ДЕЛЕГАЦИЯ ПРЕДЪ ОБЕДИНЕНИТЪ НАРОДИ ВЪ НЮ-ЙОРКЪ, — ЕДНА ВАЖНА ДЕКЛАРАЦИЯ ОТЪ ИМЕТО НА МАКЕДОНСКОТО И ХЪРВАТСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНИ ДВИЖЕНИЯ. — МЕЖДУ ЛИЦАТА, КОИТО СЪЖ ПОДПИСАЛИ ДЕ-КЛАРАЦИЯТА НА ПЪРВО МЪСТО ЛИЧАТЪ ИМЕНАТА НА ИВАНЪ МИХАЙЛОВЪ, ВОЖДА НА БОРЧЕСКА МАКЕДОНИЯ И ХЪРВАТСКИЯТЪ ЛИДЕРЪ Д-РЪ СТЕПАНЪ ХЕФЕРЪ

Въ колонитъ на нашия вестникъ не единъ пжтъ сж били изнасяни неоспорими данни относно жестокото национално, икономическо и политическо потисничество подь което изнемогватъ онеправданитъ народности въ мозаична Югославия и специално за страданията на македонскитъ българи.

Не единъ пжтъ ние сме писали и за страданията на хърватския народъ и за злодействата на сърбо-комунистическия режимъ въ Бѣлградъ.

Централниятъ Комитетъ на МПО, сжщо така, съ специални изложения е изнасялъ предъ ръководителитъ на свѣтовнитъ сдѣбини истината за трагичната участъ на поробенитъ ни братя и сестри, изнемогващи подь ударитъ на червенитъ империалисти въ Бѣлградъ и на атинскитъ мегаломани.

Тази година, обаче, за пръвъ пжтъ зловещиятъ образъ на тираничния Титовъ режимъ бѣ обрисуванъ съ обща акция на Централния Комитетъ на Македонскитъ Патриотически Организации и на управителнитъ тѣла на нѣколко хърватски здружения въ Съединенитъ щати, Канада, Европа, Южна Америка и Австралия.

По-долу ще отбележимъ важнитъ прояви на тази задружна постѣпка на борцитъ за отдѣлянето на Хърватско отъ предѣлитъ на сегашна Югославия и на борцитъ за Свободна и Независима Македония.

Една важна декларация

На 27 мартъ опълномощени отъ Ц. К-тъ на МПО представи-

тели и представители на нѣколко хърватски централни управителни тѣла посетиха главната квартира на Обединенитъ народи въ Ню-Йоркъ и тамъ представиха «Декларация за положението въ Югославия». Този документъ бѣ адресиранъ до Негово Превъзходителство г. Ю Тантъ, генераленъ секретаръ на О.Н.

Декларацията бѣ подписана отъ следнитъ лица:

1. Отъ Иванъ Михайловъ — За Македонското освободително движение въ поробена Македония;

2. Отъ Д-ръ Степанъ Хеферъ — За Хърватското освободително движение;

3. Отъ членоветъ на Централния Комитетъ на МПО: Съюзния председателъ Петъръ Г. Ацевъ, подпредседателитъ г. г. Христо Анастасовъ и Благой Марковъ, съюзния секретаръ Климентъ Николовъ, касиера Тодоръ Чукалеви и свѣтницитъ г. г. Аспарухъ п. Исаковъ и Иванъ Лебамовъ.

4. Отъ името на хърватскитъ организации декларацията бѣ подписана отъ следнитъ лица: Д-ръ Анте Бонифачичъ, председателъ на Хърватски Домобранъ въ Съединенитъ щати и секретарьтъ на сжщата организация г. Миланъ М. Сега; г. г. Андрея Иличъ и Иосифъ Биошишъ — за Централния Комитетъ на хърватскитъ дружества въ Европа; г. г. Ото Неговетичъ и Горославъ Мандичъ за Централния Комитетъ на Обединенитъ хървати въ Канада; г. г. Иванъ Асаневичъ и Емиль Клиацъ — за Централния Коми-

тетъ на хърватскитъ сдружения въ Южна Америка и г. Ловковичъ — за Централния Комитетъ на хърватскитъ организации въ Австралия.

Съставътъ на делегацията

Общата делегация отъ опълномощени представители на Македонскитъ Патриотически Организации и на гореспоменатитъ хърватски сдружения имаше следниятъ съставъ: известниятъ хърватски лидеръ Д-ръ Степанъ Хеферъ, Д-ръ Анте Бонифачичъ — председателъ на Хърватски Домобранъ въ Съединенитъ щати; Ото Неговетичъ — председателъ на Ц. К-тъ на Обединенитъ хървати въ Канада; Антонъ Нешичъ — председателъ на хърватското дружество въ Ню-Йоркъ; Петъръ Г. Ацевъ — председателъ на Централния Комитетъ на МПО и съюзнитъ подпредседатели г. г. Христо Анастасовъ и Благой Марковъ.

Въ следващия ни брой ще помѣстимъ пълниятъ текстъ на Декларацията. Съ това сбито и отлично аргументирано изложение ясно бѣ подчертано флагрантно нарушение на тържествено поети отъ Югославия международни съглашения за защита на неотемлимитъ народности и граждански права на нейнитъ поданици. Припомнено бѣ, сжщо така, че тия права бѣха прокламирани съ високо хуманнитъ принципи на Универсалната декларация за човѣшкитъ права.

Представянето на декларацията

Членоветъ на декларацията, веднага следъ пристигането имъ въ Ню-Йоркъ, имаха предварително съвещание за уточнение на свързанитъ съ задачата имъ проблеми.

На 27 мартъ Съюзниятъ председателъ г. П. Ацевъ бѣ уведоменъ по телефона, че делегацията ще бжде приета сжщиятъ

день, 3 ч. сл. пл. Точно на определеното време тя бѣ поканена въ кабинета на г-нѣ Едуардъ Лаусонъ, помощникъ директоръ на департамента за Хюманъ райтсъ. — (Човѣшкитѣ права).

Членовѣтѣ на делегацията бѣха представени на г-нѣ Лаусонъ отъ съюзния председателъ г. Ацевъ, който изказа благодарностъ за добрия приемъ. Следъ това г. г. Ацевъ и Христо Анастасовъ обясниха целта на делегацията.

Г-нѣ Лаусонъ, презъ време на разговора ни съ него, ясно обясни на делегацията установената процедура отъ О. Н. за случаи, когато се получаватъ петиции и оплаквания отъ частни организации срещу държави — членки на Обединенитѣ народи.

Следъ като прие Декларацията, г-нѣ Лаусонъ увѣри изпълнителнитѣ на Македонскитѣ Патриотически Организации и на подписанитѣ изложението представители на хърватскитѣ сдружения, че той ще докладва за срещата и че ще претаче своевременно на надлежно мѣсто Декларацията, която бѣ адресирана до генералния секретаръ на О. Н.

Той отбеляза, че делегациитѣ на членуванитѣ въ О. Н.

(Следва на страница 2-ра)

НАШИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ПРЕДЪ О.Н.

(Следва отъ страница 1-ва)

държави получаватъ резюме отъ какво е било въпросу на-рушаване и установената, съ които се гарантира човѣшкитѣ права.

Членовѣтѣ на делегацията напустаха кабинета на г-нѣ Лаусонъ съ искрена и поштерана предъ него благодарностъ за любезния приемъ.

Съ това посещение бѣ приключена съществена задача на делегацията. Доколкото времето позволяване, посетени бѣха нѣколко отъ чуждестранитѣ постоянни мисии при О. Н., където бѣ предаденъ съ специално изпроводително писмо преписъ отъ Декларацията. Копие бѣ изпратено и до главнитѣ делегати на важнитѣ постоянни мисии: представителствата на Великитѣ сили, на европейскитѣ държави, Индия, Япония, Израелъ, Арабскитѣ държави, Австралия и др.

На 26 мартъ съюзниятъ председателъ г. Ацевъ предварително посети постоянната мисия на Съединенитѣ щати, която се помещава въ нова и красива сграда срещу главната квартира на Обединенитѣ народи.

Планиранитѣ посещения въ Вашингтонъ бѣха отложени по-

ради смъртта и потребенето на покойния бившъ председателъ генералъ Айзенхауеръ.

Преписъ отъ Декларацията, съ специално изпроводително писмо, бѣ изпратенъ и до правителствата на Великитѣ сили: Съединенитѣ американски щати, Англия, Съветския съюзъ и Франция и до министъръ-председателитѣ на европейскитѣ държави, Япония, Индия, Пакистанъ, Израелъ, Турция, Арабскитѣ страни, Нова Зеландия, Австралия и др. и до чуждестранитѣ посолства и легации въ Вашингтонъ.

Мила среща въ честь на Дръ Хеферъ

На 27 вечерта нашитѣ делегати поканиха на специална вечеря представителитѣ на хърватскитѣ организации. Тази мила среща състояла се въ хотела, където бѣ отседнала делегацията, бѣ устроена въ честь на възторжения борецъ за свободата на Хърватско г-нѣ Степанъ Хеферъ и нашъ искренъ сьратникъ въ задружната ни борба за провалянето на Титовата тирания и създаването на Свободна и Независима Македония и Свободно и Независимо Хърватско.

TELEGRAM

October 26, 1979 To His Excellency Hua Kuo Feng
Prime Minister of Peoples Republic of China
Peking, China

Reading your statements which recently appeared in Skopje on Macedonian culture, language and nationality of the Slav population living in Macedonia we wish to respectfully state the following:

History, ethnography, slavie studies as well as the manifestations of this population show undisputedly that no separate Macedonian nation has been in existence for the past twelve centuries.

Macedonia was part of Byzantium in the 11 & 12th centuries and the Turks ruled it from the 14th to the end of the 20th century.

Yet no word has been mentioned about the existence of a Macedonian nation, language and culture while the Slavs in Macedonia have always been described as Bulgarians.

There is no Macedonian nation in the ethnographic meaning of the term: in Macedonia there are Bulgarians, Greeks, Albanians, Turks, Romanians and all of them use the name Macedonian as a geographical appellation only even as there is no Belgian nation in Belgium.

The Yugoslav Encyclopedia of 1955 also acknowledges the truth and it emphasizes that the famous Internal Macedonian Revolutionary Organization is a part of Bulgarian history.

Dr. Evalde Amende, the Secretary-general of the association of ethnic minorities in Europe between the two world wars, explicitly states in his important book on minorities of deprived Bulgarians by Yugoslavia in Macedonia and does not mention a word of any Macedonian nation.

American missionaries worked for decades in Macedonia and brought out the complete truth in defense of the Bulgarians in Macedonia even in their memoranda to the great powers.

The British Labour Party mentions only Bulgarians in Macedonia in its memorandum at the end of the First World War.

Prominent members of that party among them historians, slavists, ethnographers and politicians have studied the situation in Macedonia for months.

The Bulgarian nationality of the Slavs in Macedonia has also been emphasized by many prominent world personalities, among them the Pope and the Turkish Sultans.

We will be grateful if you show us at least one authoritative witness of the historical existence of a Macedonian nation among the family of the Slav nations in Europe.

We are writing this on behalf of the 57th Annual Convention of the Macedonian Patriotic Organizations in the United States and Canada which took place in the beginning of September of this year. Almost all members of our organization are Bulgarians from Macedonia. Our Union has nothing to do with the regimes in Yugoslavia and Bulgaria and it criticizes them very often. Close to a million Bulgarians from Macedonia live in Bulgaria, too. You could not have known the number of Bulgarians who welcomed you in Skopje.

Most respectfully

Central Committee of the MPO of the USA and Canada
President, Dr. Asparuh Isakov
Secretary, Anton Popov

ТЕКСТЪТ НА ТЕЛЕГРАМАТА НА БЪЛГАРСКИ

До Негово Превъходителство Хуа Куо Фенг
Министър-председател на Китай
Пекин, Китай

Въ връзка съ появилият се въ пресата Ваши изявления въ Скопие за македонска култура, езикъ и народност на живущето въ Македония славянско население почитателно изтъкваме следното:

Отъ дванадесетъ столѣтня насамъ историята, етнографията, славистиката и собственитъ прояви на това население посочватъ недвусмислено, че не е имало никаква македонска народност въ тази низа отъ вѣкове.

Византия владѣше въ Македония презъ XI и XII вѣкове, турцитъ отъ края на XIV до началото на XX вѣкъ.

Но нито съ една дума не сж споменали за македонска народност, нейна култура и езикъ, а винаги сж посочвали славянитъ въ Македония като българи.

Нѣма народъ въ етнографски смисъл на думата, а има въ Македония народности българи, гърци, албанци, турци, румъни, за които името македонецъ е само географско понятие, както въ Белгия нѣма белгийска народност.

Енциклопедията отъ 1955 година на днешна Югославия признава важни такива истини и подчертава, че и знаменитата Вътрешна македонска революционна организация е частъ отъ българската национална история.

Секретарътъ на Сдружението за националнитъ малцинства въ Европа между дветъ свѣтовни войни д-ръ Евалдъ Аменде въ своята важна книга относно тия малцинства изрично говори за обезправенитъ отъ Югославия българи въ Македония и не споменава нито една дума за нѣкаква македонска народност.

Американски мисионери съ десетилѣтия работиха въ Македония и обстойно изнасятъ тази истина, даже въ свои меморари до великитъ сили въ защита на сжитъ българи въ Македония.

Въ своя меморандумъ по решението на македонския въпросъ Британеката дейбъръ парти говори само за българи въ Македония, при края на Първата свѣтовна война.

Най-видни членове на тази партия съ месеци сж проучвали положението въ Македония. Между членоветъ и е имало и историци, и слависти, и етнографи, и политици.

Редица първокласни обществени фактори въ свѣта сж подчертавали българската народност на славянитъ въ Македония. Между тѣхъ е и римскиятъ папа и турскиятъ султани.

Ще бъдемъ благодарни ако ни посочите поне единъ авторитетенъ свидетелъ за сществуванетоъ въ историята на нѣкаква македонска народностъ върѣдъ фамилията на славянскитъ народи въ Европа.

Горното пишемъ по порѣка на станалия презъ първитъ дни на септември настоящата година 57-ми годишенъ конгресъ на съюза на Македонскитъ патриотически организации въ Съединенитъ американски щати и Канада. Почти всички членове на Съюза ни сж българи отъ Македония. Съюзътъ ни нѣма нищо общо съ режимитъ на Югославия и България и много често ги критикува. Около единъ милионъ българи отъ Македония живѣятъ и въ България. Не бихте могли да знаете колко процента отъ посрещачитъ Ви въ Скопие сж българи.

Съ отлични почитания,

Централенъ Комитетъ на МПО въ САЩ и Канада